

ת"פ 64917/02/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל מיכאלוב

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 64917-02-18 מדינת ישראל נ' מיכאלוב
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

מדינת ישראל באמצעות המחלקה לחקירת שוטרים	המאשימה
מיכאל מיכאלוב באמצעות בא כוחו עו"ד עופר סבו	נגד הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום המתוקן:

האישום הראשון:

במועדים הרלוונטיים לכתב האישום שירת הנאשם במשטרת ישראל, בתפקיד סייר במשטרת חדרה.

ביום 16.4.16, התקשר אמנון אברמוב (**להלן: "המתלונן"**), למשטרה ודיווח, כי שכנתו המתגוררת בדירה הסמוכה (מדובר בשתי יחידות באותה הקומה), ברח' דוד אלעזר 863 באור עקיבא, מפרה את הצו למניעת הטרדה מאיימת בכך שהיא דופקת בחוזקה על הקיר המשותף בין הדירות (**להלן: "הקריאה"**).

הנאשם הגיע לדירתה של השכנה כשהוא מלווה במתנדב דוד גרשי (**להלן: "המתנדב"**), דפק על הדלת במשך מספר שניות בודדות, ובאין מענה מצד השכנה פנה לעזוב את המקום.

המתלונן, שצפה במתרחש דרך עינית הדלת, יצא מדלת ביתו אל חדר המדרגות וקרא לנאשם על מנת לברר מדוע הוא כבר עוזב את המקום. הנאשם שב ועלה במדרגות לקומה דירתו של המתלונן, וכך גם המתנדב, ובין הצדדים התנהל שיח סביב הסיבה לקריאה.

לאחר מספר דקות הזמין המתלונן את הנאשם והמתנדב להיכנס לביתו, על מנת לתמוך את המניע לקריאה, במסמכים נוספים, כשהוא מסמן בידיו לשניים להיכנס.

בעודו מסמן בידיו לנאשם להיכנס לביתו, אחז קלות המתלונן, באמצעות ידו השמאלית, באמה הימנית של הנאשם (**להלן: "האחיזה"**).

בתגובה לאחיזה האמורה, הודיע הנאשם למתלונן, כי הוא מעוכב, וכי עליו להתלוות אליו לתחנת המשטרה בחדרה -

תחנת מחוז חוף (להלן: "התחנה").

בהמשך לכך, רשם הנאשם דוח פעולה כוזב, לפיו המתלונן תקף אותו ואיים עליו, כל זאת במטרה להצדיק את עיכובו של המתלונן.

בעקבות האמור, המתלונן עוכב לתחנה, ונכלא בתא המעצר שבתחנה, בו שהו באותו זמן עצורים נוספים, ואף נחקר באזהרה בחשד לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

המתלונן שוחרר מספר שעות לאחר מכן.

במעשיו האמורים, עשה הנאשם שימוש בכוח משרתו שלא כדין, עת עשה מעשה שרירותי, הפוגע בזכותו של אחר, ובנוסף שיבש הליכי משפט, על מנת למנוע או לחילופין, להכשיל הליך שיפוטי כנגדו.

לפיכך, ייחסה לו המאשימה, את העבירות הבאות באישום זה:

שימוש לרעה בכוח המשרה - עבירה לפי סעיף 280 (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; ומסירת ידיעה כוזבת - עבירה לפי סעיף 243 לחוק העונשין.

האישום השני:

בהמשך לאמור לעיל, בפברואר 2018 הוגש לבית המשפט כתב אישום נגד הנאשם. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, ולאחר חקירת מח"ש, פנה הנאשם לאחיו של המתלונן, רוברט אברמוב **(להלן: "רוברט")**, בבקשה להיפגש עם המתלונן ולעשות מעין "סולחה".

הפגישה בין הצדדים תואמה ליום 15.4.2018 בביתו של רוברט, בשעות הערב. בפגישה נכחו המתלונן, רוברט, הנאשם ואדם נוסף **(להלן: "צד ג'")**, שהגיע מטעמו של הנאשם, ומכיר חלק מהמעורבים.

בסיום הפגישה סיכמו הצדדים, כי הנאשם יתנצל, וייגש עם המתלונן לעורך דין מטעמו של הנאשם, על מנת שהמתלונן יחתום על תצהיר, המאמת את חזרתו מהתלונה במח"ש.

עוד סיכמו הצדדים, כי הנאשם יעביר למתלונן פיצוי, בגובה שכר הטרחה ששילם המתלונן לעורך דין, אשר טיפל במסגרת התיק המשטרתית שנפתח לו, כמתואר באישום הראשון.

ביום 16.4.2018, בשעות אחר הצהריים נפגשו הצדדים אצל עורך הדין נוח שמאילוב, באור עקיבא.

בפגישה העביר הנאשם למתלונן תצהיר כוזב, בו מסביר המתלונן לכאורה, מדוע הוא מושך את תלונתו למח"ש.

המתלונן סירב לחתום על התצהיר הכוזב, ובטרם עזב את המקום הזהיר אותו הנאשם, כי אם לא יחתום על התצהיר, הוא יתקשר לאותו "צד ג'".

המתלונן סירב לחתום ועזב את המקום.

במעשיו אלה, ניסה הנאשם להדיח עד באופן בו יחזור בו המתלונן מהתלונה אשר מסר במח"ש נגד הנאשם.

לפיכך, ייחסה לו המאשימה, את העבירה הבאה באישום זה:

הדחה בעדות - עבירה לפי סעיף 246(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

תשובת הנאשם לכתב האישום:

כהקדמה לתשובת הנאשם לכתב האישום, יש להבהיר כי תחילה הוגש כתב האישום כשהוא מחזיק באישום הראשון בלבד.

ביום 27/5/18, השיב הסניגור לאישום זה.

בהמשך הדברים, הגישה המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום, על מנת להוסיף את האישום השני, בטענה שהנאשם ניסה לשבש את הליכי המשפט, ולהדיח את המתלונן מעדות.

בהחלטה מיום 20/5/19 התיר בית המשפט לתקן את כתב האישום ובהמשך הדברים הוגש כתב אישום מתוקן.

ביום 27/5/19, נשמעה תשובת הסניגור גם לאישום השני.

להלן, אפרט אפוא, את תשובת הנאשם לשני האישומים שבכתב האישום המתוקן.

לאישום הראשון - הנאשם טען כי הוא אכן הגיע למקום עם המתנדב מר דוד ג'רשי, דפק על דלת ביתו של המתלונן, על מנת לטפל באירוע.

כמו כן, טען כי המתלונן תקף אותו, כשהוא אווז בו באמה הימנית, ובתגובה לכך, הורה הנאשם למתלונן, שהוא מעוכב, ועליו להתלוות אליו, לתחנת המשטרה בחדרה.

אשר לדוח הכוזב, טען הנאשם, כי הוא רשם דוח פעולה המשקף נכונה את פרטי האירוע, לפיו המתלונן תקף אותו ואיים עליו ואמר לו: **"אני יראה לך"**.

עוד ציין, כי בשל התקיפה והאיומים האמורים, עוכב המתלונן לתחנת המשטרה.

בכל הנוגע לכליאתו של המתלונן בתחנה, כפר בכך הנאשם וטען כי מדובר בבדיה, המתלונן אכן עוכב לתחנה, אך לא נכלא בתא המעצר בה, ושחרר מספר שעות לאחר מכן.

לכשתוקן כתב האישום, והתווסף לו האישום השני, אשר נגע למעשה להליך המתקיים בפני בית משפט זה, השיב הנאשם אף לאישום השני.

לאישום השני - הנאשם כפר באמור בו, וטען כי אחיו של המתלונן, הוא זה שיזם את הפנייה אל הנאשם ולא להיפך. לטענתו, הוא ביקש לעשות סולחה בין הצדדים, כלשונו. הנאשם הסכים והגיע לפגישה.

הפגישה התקיימה במשרד עו"ד נוח שמאילוב, שהוא לטענת הנאשם, עורך דין מטעמו של אחיו של המתלונן. באותה פגישה, סוכם שהנאשם יתנצל, ויירשם תצהיר שיהיה מקובל על שני הצדדים.

הנאשם טוען, כי המתלונן ביקש לסחוט מהנאשם כספים, הנאשם לא הסכים לכך, והכוונה הייתה שתהיה התנצלות הדדית של הצדדים.

ראיות התביעה:

להוכחת האישום הראשון, העידה המאשימה את המתלונן, מר אמנון אברמוב, אשר תיאר את הנסיבות בהן הזעיק את המשטרה (הנאשם), בשל הטרדות שהוא חווה לטענתו, מצד שכנתו. כמו כן, הוגש סרטון ווידאו, המתעד את המפגש השנוי במחלוקת בין השניים. להוכחת האישום השני, העידה המאשימה את המתלונן ואת אחיו רוברט אברמוב.

ראיות ההגנה:

הנאשם העיד להגנתו.

גדר המחלוקת:

באישום הראשון - המחלוקת נסבה סביב עילת העיכוב של המתלונן. הנאשם טען טענה המצריכה הכרעה עובדתית בשאלת תקיפתו ע"י המתלונן. מקביעה זו תיגזר המסקנה המשפטית באם דו"ח הפעולה שמילא הנאשם, הוא דוח כוזב, אם לאו.

באישום השני - אין מחלוקת שהנאשם נפגש עם המתלונן כשהמשפט תלוי ועומד נגדו. אין מחלוקת שבמהלך פגישה זו נוסח תצהיר (ת/15), אשר לפי תוכנו, הוא משקף חזרה של המתלונן מתלונתו כנגד הנאשם במח"ש.

המחלוקת העובדתית, נוגעת ליוזמת המיפגש, ולשאלת מיהות מנסחו של התצהיר, להשפעת הנאשם על המתלונן, ומכאן למסקנה העובדתית, שממנה תיגזר התוצאה המשפטית אודות הדחה בעדות.

להלן אדון במחלוקות אלה כסדרן לפי האישומים.

דין והכרעה:

אישום ראשון:

רקע כללי וההטרדה אשר שימשה בסיס למפגש של המתלונן עם הנאשם -

מחומר הראיות, עולה כי המתלונן מתגורר בבניין משותף ברחוב דוד אלעזר, באור עקיבא, בשכנות לגברת מרגריטה אגייב (דלת ממול).

לטענתו, הוא חווה הטרדות רבות ממנה החל מצעקות, זריקת זבל מתחת לדלת ביתו, דפיקות בלתי פוסקות על הקיר, על הדלת, ואף טען שתקפה אותו, בכך שזרקה עליו תנור חימום לא מופעל (ראו ת/2, אשר צורף כנספח ה' לבקשה שהגיש במסגרת צו למניעת הטרדה מאיימת בתיק ה"ט 14866-10-14 לבית משפט השלום בחדרה).

בית משפט השלום נעתר לבקשותיו, וניתן נגדה צו, אשר אסר עליה להטריד את המתלונן, "**בכל צורה שהיא ובכל דרך שהיא, ליצור איתו קשר בכל צורה שהיא, לאיים...לבלוש אחריו, לארוב לו, או להתחקות אחר תנועותיו, לפגוע בפרטיותו ולפגוע ברכושו**", עוד נאסר עליה "**...לדפוק על דלת ביתו... בכל אופן שהוא**" (ראה נספח ד' בת/4, פסק הדין של בית משפט השלום מיום 23/10/14).

למרות שניתן פסק הדין הנ"ל, נראה כי ההטרדה ממנה סבל המתלונן, לא פסקה. מהחומר שבפני בית המשפט עולה, כי המתלונן שב ופנה לבית משפט השלום, במרוצת השנים, וקיבל שוב ושוב, צו למניעת הטרדה מאיימת כנגד השכנה, כשהטענות שעלו שם, חזרו באופיין אודות הטרדה מצד הגב' אגייב (ראו נספח ו' ל-ת/4, החלטת בית משפט מיום 1/10/15; נספח ג' ל-ת/4, החלטה מיום 13/3/16).

המתלונן עצמו מסר בעדותו, סיפר כי יש לו שכנה שמטרידה אותו, ועל כן, הוא נאלץ להוציא נגדה צווי מניעה בבית משפט השלום בחדרה. לדבריו, היא מטרידה אותו ואת משפחתו שנים, היא מקללת אותו, מאיימת עליו, מורידה את החשמל, שמה לו זבל ליד הדלת, דופקת בלילה עם פטיש בקיר המשותף (עמ' 13 שורות 23 - 26).

זהו, אם כן, הרקע למיפגש המתלונן עם הנאשם, שהיה אותה עת שוטר בתחנת חדרה, ומכאן למיפגש של השניים, מושא האישום הראשון.

המפגש בין המתלונן לנאשם -

ביום 16/4/16 סמוך לשעה 13:00, התקשר המתלונן למשטרת חדרה והלין על הפרת הצו השיפוטי בו אחז ע"י שכנתו. הוא הבהיר, כי חרף הצו השיפוטי ובעודו מתקשר, השכנה דופקת על הקיר המשותף, וביקש "לזרז את הניידת" (ראו דוח פעולה שמילא הנאשם - ת/6).

הנאשם נענה לקריאה והגיע למקום לפי ת/6 בשעה 13:59 יחד עם שותפו למשמרת המתנדב מר דוד גרשי.

לכן, התקשר למשטרה, שם מסרו לו את מספר הטלפון של הנאשם, ששימש כשוטר אותה עת, ולדבריו, לאחר שהמתלונן שוחח איתו, אמר לו הנאשם מדוע הוא לא פונה לשכנה בעצמו, מדוע הוא נזקק לסיוע משטרה. המתלונן טוען שאמר לנאשם שהוא מחזיק בצו שיפוטי, והוא לא אמר להתקרב אליה. בתגובה, אמר לו לדבריו הנאשם, כי הוא "**יטפל במקרה בחומרה רבה**" (עמ' 13 שורות 27 - 28).

הנאשם הגיע לבניין בו מתגורר המתלונן, יחד עם המתנדב (דוד גרשי), נקש בדלת השכנה, ומיד פנה לעזוב את המקום, לאחר שזו לא פתחה את הדלת. בתגובה, יצא המתלונן החוצה, שאל את הנאשם מדוע הוא לא מטפל במקרה, הנאשם שב על עקביו, עלה חזרה, ואמר למתלונן, שהשכנה לא עונה, וכאן אנו מגיעים לשיאה של המחלוקת, ולטענה כי

המתלונן תקף את הנאשם.

הנגיעה/אחיזה של המתלונן את הנאשם -

לטענת המתלונן, לאור התייחסותו זו של הנאשם, הוא ביקש את שמו ופרטיו, על מנת להגיש נגדו תלונה. הוא היה בטוח שהמשטרה תיחלץ לעזרתו, ותסייע לו כנגד השכנה. עוד ציין, לשאלת בית המשפט, כי השיחה גלשה לפסים אלו של תלונה וכו', מאחר וראה שהנאשם עוזב את המקום, והוא חש במצוקה, כי ראה שאין בכוונתו לטפל בעניין, בנסיבות אלה חש המתלונן לדבריו בחרדה, בייאוש, היה נסער ועצבני, ולכן, השיח גלש למקומות אלה (עמ' 14 שורות 1 - 5).

בין השניים התפתח שיח ובשלב מסוים נגע המתלונן בידו של השוטר.

לדברי המתלונן המגע היה אגבי, בהיסח הדעת, מכיוון שהיה נסער והוא "מדבר עם הידיים" אך לא מעשה תקיפה, וכך הסביר:

"...אני נגעתי בו בטעות, אני דיברתי עם הידיים, אני מדבר עם הידיים לא הייתה לי כוונה לדחוף אותו, למשוך אותו, לא הייתה לי כוונה לתקוף אותו, בסך הכל רציתי שיראה באיזה מצוקה אני נמצא, הוא בא לעזור לי, קראתי לו לעזרה והוא עשה את הדבר ההפוך. זה נכון שמשכתי אותו ביד, התנועה הזו לא הייתה במכוון, זה היה במובן של "בוא תיכנס" של הזמנה" (עמ' 14 שורות 8 - 11).

עוד ציין, כי בתגובה למגע האמור, עיכב אותו מיד הנאשם, והוא נענה מיד לדרישה שלו, לאחר שניגש להביא תעודת זהות. הוא התקשר לאחיו, סיפר לו שעוצרים אותו, ושיבוא לקחת אותו מתחנת משטרת חדרה. לשאלת בית המשפט, הוא הכחיש כי במהלך דברים זה, כאשר היה נסער מתגובתו של הנאשם, הוא איים על הנאשם. לדבריו, הוא המשיך להתחנן לעזרתו (עמ' 14 שורות 19 - 20).

בתגובה לדברים אלו, התפרץ הנאשם תוך כדי עדותו של המתלונן, ואמר לבית המשפט, שכשהוא הגיע ונקש על דלת השכנה, אמר לו המתלונן: **"בוא בוא שוטר בוא אני יראה לך מה זה"**, ועוד הוסיף: **"אלף פעמים הוא ביקש סליחה אחרי זה"** (עמ' 14, שורות 23 - 24).

המתלונן ששמע דברים אלה, הכחיש וטען שהנאשם לא אומר את האמת, הוא מעולם לא איים עליו, הוא זה שאמר למתלונן, שהוא מתכוון לעצור אותו, ואף הוסיף כי הוא גם הולך לבקש מהשכנה עדות, שהמתלונן כביכול תקף אותו, ואז המתלונן טוען, כי הוא הבין "עם מי יש לו עסק", וכי בכוונתו של הנאשם, שהגיע כביכול לעזור לו, "לתפור לו תיק", רק בשל העובדה שהוא התעצבן עליו.

הוא לא הכחיש שהוא התנצל בפני השוטר, אך הוא טען שהוא עשה זאת, מכיוון שהוא הבין שהשוטר התעצבן עליו, היה "באמוק", ועושה כל אשר על רוחו (עמ' 14 שורות 29 - 32; עמ' 15 שורות 1 - 5).

הנאשם מסר גרסה שונה מזו של המתלונן.

לדבריו, משלא היה מענה בדירת השכנה, יצא לפתע המתלונן מדירתו, החל לצעוק עליו ועל המתנדב, אחז בנאשם ומשך אותו לתוך ביתו של המתלונן, וכך באו לידי ביטוי הדברים, בדוח הפעולה שמילא הנאשם:

"הגענו למקום, דפקנו מספר פעמים בדירה של החשודה, מספר 24, לא היה מענה, כמו כן, מתוך הדירה לא היה רעש כלל. המודיע (המתלונן אברמוב - ש.ב) שמתגורר בדירה 23, בשם אמנון, ראה שאילתא מצורפת, יצא מהדירה, והחל לצעוק עלינו, אתם לא עושים כלום, אני [י]ראה לכם מי אני ותפס אותי עם ידו השמאלית, ומשך אותי ביד ימין, באמה, לתוך פתח ביתו, בחוזקה, וצעק "בו[א] בו[א]" והמשיך לצעוק "אתם לא יודעים מי אני, ואני אראה לכם מה זה, אני יטפל בעניין לבדי". השתחררתי מהמשיכה ביד של החשוד, והודעתי לו כי אני מעכב אותו לתחנה, בחשד לתקיפת שוטר. במקום ביקשתי מהחשוד להתלוות איתי בניידת לתחנה. בכניסה לניידת, החשוד שוב החל לצעוק, וזרק את הטלפון הנייד בתוך הניידת, ביקשתי ממנו להירגע, ונסענו לתחנה. בתחנה החשוד ביקש שיחה, וביקש לעשות סולחה, על כך שתקף אותי, הודעתי לחשוד שידבר עם החוקר על מה שעשה. נרשם דוח עיכוב לחשוד, ודוח פעולה זה. המשך טיפול חקירות".

על גרסה זו חזר הנאשם גם בחקירתו במח"ש אם כי בשינויים אליה נחזור בהמשך.

יצוין, ישנו סרטון ממצלמת האבטחה שבפתח ביתו של המתלונן, המתעד את המפגש, לרבות הנגיעה, עם הנאשם, אליו נפנה עתה.

הסרטון המתעד את המפגש -

הסרטון (ת/9), הוגש כראיה במשפט בהסכמה, ללא כל הסתייגות על קבילותו (עמ' 15, שורות 13 - 15).

בסרטון רואים את הנאשם במדים, ושוטר נוסף במדים לידו (המתנדב דוד גרשי). לאחר מספר שניות, הנאשם מתכוון לרדת למטה, נעצר במדרגות, המתנדב יורד למטה, ואז, יוצא המתלונן, לבוש גופיה שחורה, סמוך לדלת ביתו, ופונה אל השוטרים.

שני השוטרים (הנאשם והמתנדב), עולים, וניגשים שוב ועומדים ליד דלת ביתו של הנאשם. מתנהל דין ודברים בין המתלונן לבין הנאשם. הנאשם, עומד ליד דלת הבית של המתלונן, אוחז טאבלט.

אשר למגע הפיזי בין השניים, המתלונן נראה מזמין את השוטר להיכנס אליו לדירה, עושה תנועות יד "מזמינות", ובאחת מהן, אוחז קלות בפרק ידו של הנאשם לשבריר שניה ומשחרר (מונה 4:18). לא נצפית אחיזה, לפיתה או הפעלת כח על הנאשם, והדבר נעשה תוך כדי השיח בין השניים.

בנקודת זמן זו, מוחלפים דברים בין השניים, הנאשם מעביר את הטאבלט למתנדב. הנאשם עושה תנועת חיבוק קלה למתלונן, כורך ידו מסביב לגבו, ומזמין אותו להתלוות אליו.

המתלונן נכנס לביתו, כשהשוטרים ממתינים בחוץ, ויוצא מיד לאחר מכן עם פלאפון נייד, ומתקשר בטלפון. לאחר מכן השלושה עוזבים את המקום.

הצפייה בסרטון, מלמדת על תכני המפגש שהתרחש בין המתלונן לבין הנאשם ועל טיב המגע שאינו נתון לפרשנות.

מגע זה היה קצרצר, ולא לווה בשום אגרסיביות כפי שהנאשם טען.

הודעת הנאשם במח"ש מיום 8/8/17 -

הנאשם הוזהר בהודעה זו על שיבוש הליכי חקירה. כאשר נשאל לתגובתו, אמר שאינו מכיר אדם בשם אמנון אברמוב (המתלונן) וכי מדובר באירוע מלפני שנה וחצי. כשעיין בדוח נזכר כי זהו המתלונן וטען שהמתלונן "**...שהחל לתקוף אותי ומשך אותי ביד לתוך ביתו ואיים עלי אתה לא יודע מי אני, אני אראה לך מה זה, מיד הודעתי לו שהוא מעוכב לתחנה על תקיפת שוטר, תוסיף שהוא דחף אותי כאשר הוא משך אותי ביד לתוך ביתו...בניידת הוא ביקש סליחה שהוא מצטער שהוא תקף אותי...**" (שם, עמ' 2 למעלה להודעה).

כאשר התבקש לתאר במדויק כיצד הותקף מסר כך:

"מה שזכור לי שהגעתי לאירוע, הוא רץ אלי ותפס אותי ביד והחל לדחוף אותי והתחיל לאיים תוך כדי שאני לא יודע מיהו והוא יטפל בי ויראה לי מה זה"

כאשר נשאל מאיזה מרחק רץ אליו מסר:

"מרחק של 2-3 מטר אני עליתי במדרגות והוא רץ אלי"

הוא הוסיף כי המתלונן אחז בו באמה ומשך אותו בחוזקה לתוך דירתו תוך כדי הוא מאיים וצועק "**אתה לא יודע מי אני, אני אראה לך מה זה...**".

אשר למשיכתו לתוך הדירה הדגים לחוקר, וכך העיר החוקר: "**החשוד מדגים כי אמנון תפס אותו בשתי ידיים ומשך אותו בחוזקה ודחף אותו לתוך הדירה**".

וכן מסר הנאשם כי כתוצאה מהמשיכה והדחיפה הוא נדחף "**לכניסה לדירה**".

לדבריו המתנדב דוד גרשי היה עד לאירוע זה (הכל מעמ' 2 לחקירה שלו)

עוד טען הנאשם, כי הוא חושב שהמתלונן "חולה נפש" וזאת משום שמיד כשהגיע למקום "**...הוא רץ אלי תפס אותי ביד החל למשוך אותי ולהכניס אותי לדירה שלו לקלל ולאיים עלי**" (עמ' 3 להודעה למעלה).

כך חזר שוב ושוב הנאשם על כך, שהמתלונן משך אותו ודחף אותו לדירה, ואף ציין כי הוא חש מאוים ופחד ממנו.

כן טען שהוא לא זוכר אם היו לו חבלות, זכר שהיו כאבים, אך לא זוכר אם הלך לבית חולים.

אחרי שמסר את גרסת "הריצה המשיכה והדחיפה" הציג בפניו החוקר את הסרטון.

בסרטון אין כמובן זכר לגרסת הנאשם, כאילו המתלונן רץ אליו, משך ודחף אותו, לכיוון דירתו, והנאשם התבקש להתייחס לכך.

הנאשם שהבחין כי אין לכך זכר בסרטון, החל טוען כי הסרטון ערוך, וחסר בו הקטע הזה, וזאת עוד בטרם צפה בסרטון עד תומו (הכל מעמ' 3 להודעה).

הנאשם המשיך לצפות עם החוקר בסרטון, עצר את הסרטון וטען כי במונה 2.03 רואים כיצד הותקף ע"י המתלונן. אך הפעם טען, כי **"לוחץ עם ידו השמאלית בכתף ימין שלי" ו- "מתקרב עם פניו לפני, לתוך המרחב הפרטי והאישי שלי, ומאיים אתה לא יודע מי אני אראה לך"** (הכל מעמ' 4).

כאשר הוא עומת עם דו"ח הפעולה והתבקש להפנות את החוקר היכן בדו"ח כתב שהמתלונן רץ אליו, לא הצליח כמובן להראות איפה רשם בדו"ח ת/6 כזה דבר.

עוד טען הנאשם בחקירתו שעייב את המתלונן על תקיפה ואיומים. אלא שבדוח העיכוב ובדוח הפעולה, רשם שעייב אותו רק על תקיפה, ולא על איומים (נרשם: "מעכב אותו לתחנה בחשד לתקיפת שוטר" - ת/6).

כאשר נשאל מדוע לא עייב את המתלונן גם על איומים, טען כי "עייב זה עייב" וכי בדוח הפעולה רשום על מה לחקור אותו.

כאשר נשאל האם כל נגיעה מהווה תקיפה טען כי "זה תלוי בסיטואציה" וטען כי במקרה הנדון בו המתלונן מקלל וצועק ומתקרב לפניו ומושך אותו ביד ומנסה להכניס אותו לדירה שלו זו תקיפה (הכל מעמ' 5).

גרסתו של הנאשם בבית המשפט לא הוסיפה בהירות או אמינות לגרסה שמסר במח"ש.

בבית המשפט, טען כי הוא הגיע למקום, הדירה של השכנה הייתה שקטה, נקש בדלת, לא היה מענה ולא היה רעש, הוא התכוון לרדת למטה ואז המתלונן פנה אליו ואמר לו: **"מה אתה עושה אני יראה לך מה זה בוא בוא בוא לפה"**, הוא עלה אליו במדרגות ואז הוסיף המתלונן ואמר לו: **"אתה לא יודע מי אני אני יראה לך מה זה"** ואז משך אותו ביד, ניסה לדחוף אותו לתוך הדירה. לדבריו, אז הוא הרים את הראש, ראה שיש מצלמת אבטחה, הבין שהמתלונן רוצה ליצור פרובוקציה, והודיע לו שהוא מעוכב לתחנת המשטרה על תקיפת שוטר ואיומים. בתגובה, התנצל המתלונן, וכל הדרך לתחנת המשטרה, ביקש סליחה ממנו (עמ' 43, שורות 16 - 31).

בתחנת המשטרה, לאחר שהעביר אותו לחקירה, טען כי הופעל עליו לחץ **"של כל מיני גורמים"** על מנת לשחרר אותו. לדבריו, **"מדובר בכל מיני שוטרים פקחים"**, אך לשאלת בית המשפט, לא ידע למסור שמות. טען כי מדובר בשוטרים מהתחנה. רק לאחר מכן, הגיע אחיו של המתלונן, רוברט, וטען בפניו, **"אנחנו קווקזים אני מבקש שתשחרר אותו הוא לא יודע שזה עבודת המשטרה וככה המשטרה צריכה להתנהל"** (עמ' 44 שורות 1-8).

עוד הוסיף לראשונה בבית המשפט, בשונה מיתר גרסאותיו, כי המתלונן **"מטריד את השכנה ולא השכנה אותו"**, והוסיף כי אחיו של המתלונן, רוברט, הוא חבר של המפכ"ל (עמ' 44 שורה 22 - 23).

כאשר התבקש על ידי בית המשפט, להתייחס לדוח הפעולה ותכניו, בשים לב לנשקף מהסרטון, טען: **"...שיש פה משהו מאוד מסריח מסביב לסיפור הזה, בדיעבד אנחנו עושים אחד ועוד אחד שאנחנו מבינים שאח שלו חבר של המפכ"ל, שאח שלו באמת תקף אותי, הוא היה סגן ראש עיר"** (עמ' 44 שורות 33 - 34; עמ' 45 שורה 1 - 2).

אישום ראשון - מסקנות וממצאים:

לקביעת, גרסת הנאשם מופרכת, פתלתלה, סותרת את האמור בדוח הפעולה, את עדותו במח"ש, ואיננה מתיישבת עם הסרטון, שהינו ראיה קונקלוסיבית לתכני המפגש בינו לבין המתלונן.

הנאשם מסר שלוש גרסאות: האחת, בדוח הפעולה, השניה, בחקירתו במח"ש והשלישית, מעל דוכן העדים.

בראשונה, בדוח הפעולה, טען למשיכתו ביד ע"י המתלונן ותקיפתו. בשניה, במח"ש נתן תיאור של תקיפה אגרסיבית במיוחד עם שתי ידיים דחיפה ומשיכה לתוך הדירה, ריצה אליו ועוד כמפורט לעיל. בשלישית, בבית המשפט טען שמיד כשפנה לעזוב יצא אליו המתלונן ואיים עליו ואח"כ תקף אותו, וכי המתלונן הוא זה שמטריד את השכנה ולא ההיפך, וכי הכל "מסריח" כי אחיו של המתלונן חבר של המפכ"ל.

אני מבכר את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשם שלא הקרינה רושם של כנות אלא ההיפך מכך בלשון המעטה.

הסרטון המהווה ראיה טכנולוגית ברורה שלא סובלת פרשנות מדברת בעד עצמה ומלמדת על תכני המגע הפיזי ששימש יסוד לטענת הנאשם בדבר התקיפה ולעיכובו של המתלונן.

בסרטון רואים בבירור, כי בניגוד לגרסת הנאשם במח"ש, המתלונן לא רץ אליו, לא מטר ולא שני מטרים, הוא לא דחף אותו, הוא לא משך אותו בשתי ידיים בחוזקה, הוא לא משך אותו לתוך הדירה.

ברור לחלוטין מהסרטון שאין שחר ויסוד לטענת הנאשם.

בסרטון רואים בבירור את המגע הקליל של המתלונן אשר הינו חלק מהזמנתו את הנאשם פנימה לביתו, ונקל להבין, ממכלול חומר הראיות, כי רצונו היה באותה עת, שהשוטרים לא יעזבו את המקום מבלי שעניין הפרת הצו השיפוטי ע"י השכנה יטופל.

יצוין, בהקשר זה, כי בתיק המוצגים ראיה נוספת, סרטון שנשמר תחת השם "הוכחה שכנה מטרידה" (ראו ת/9; דוח צפייה ת/10). ניתן לשמוע בתחילת הסרטון, רעש שנשמע כמו רעש של דפיקות חזקות. הצלם פותח את הדלת מעט, ומהעבר השני במונה 0:10 נראית אישה מבוגרת, עומדת עם כותנת ואומרת "אוי אוי מצוין" והדפיקות נמשכות. ראיה חד משמעית זו מתיישבת עם גרסת המתלונן אודות הטרדותיה של השכנה, ומלמדת מדוע חש המתלונן תסכול ועמד על כך שהשוטרים לא יעזבו ויאכפו את הצו השיפוטי שאחז בידו.

יצוין, כי המתנדב דוד גרשי לא הובא לעדות ע"י המאשימה אשר ויתרה עליו, אך הוא לא הובא לעדות לאחר מכן, ע"י ההגנה. בנסיבות המתוארות, מצופה היה כי הנאשם יביא לעדות, בפרשת ההגנה, את שותפו למשמרת, מי שהיה לצידו בעת האירוע, ויאמת את גרסתו בדבר "המשיכה והדחיפה", אך הנאשם לא עשה כן, בסיכומיה פטרה זאת ההגנה כמחדל של התביעה, ולא היא.

זאת ועוד, הנאשם מפי בא כוחו, טענו בלהט, כי הסרטון המשקף את המפגש בין השניים (ת/9), הוא ערוך ולא משקף נכונה את תכניו. לצורך כך, גם נחקר ארוכות חוקר מח"ש, מר דרור זיוון, אשר סיפר על פעולות החקירה שבוצעו בתיק, ובין היתר, התייחס גם לסרטון. ההגנה טענה, כי זיוון כלל לא בדק, אם הסרטון ערוך. אולם, לא מצאתי בטענות אלה כל ממש. שותפו לאירוע, המתנדב דוד גרשי, שנמנע ממתן עדות לטובת התביעה, ואף לא הובא לעדות על ידי הנאשם, הסביר, כי הסרטון משקף נכונה את המציאות (עמ' 9 לפרוטוקול).

אם היה אמת, בגרסת הנאשם, מצופה היה שהסרטון ישקף עריכה, ולא הוכח כי הסרטון ערוך, ההיפך מכך. הסרטון הוגש כראיה לאמיתות התוכן, ולא הוצגה כל ראיה המוכיחה כי הוא ערוך, למרות שהוא עמד לרשות ההגנה.

הלכה פסוקה היא מימים ימימה, שמעמידים בעל דין בחזקתו, שאם באמתחתו ראיה או עדות שיכולה לסייע לו, והוא נמנע מהצגתה, ניתן לזקוף את המחדל לחובתו, ומעלים עליו שאילו היתה מובאת הראיה או העדות, היא היתה פועלת לחובתו, וככל שהראיה או העדות משמעותית יותר, כך רשאי בית המשפט להסיק מסקנה מרחיקת לכת יותר כנגד אותו בעל דין (י. קדמי, **על הראיות, הדין בראי הפסיקה**, (1995), בעמ' 182 והאסמכתאות שם).

לכאורה, המאשימה ויתרה על עדותו של המתנדב, אלא שהראיה הקונקלוסיבית בדמות סרטון הוידאו המשקף באופן חד משמעי את טיב המגע שהוביל לעיכובו של המתלונן ולמילוי הדוח הכוזב, מספקת מענה לרכיב עובדתי זה שבכתב האישום. לכך מתווספת עדותו הפתלתלה של הנאשם בהודעה שנסקרה לעיל, המלמדת אף היא על חוסר האמת שבגרסת הנאשם, ומכאן ברור למה המאשימה לא ניזקקה לעדות המתנדב.

מאידך, עדותו של המתנדב יכולה הייתה לשמש, לכאורה, הצלה ומזור לנאשם, אלא שהוא לא מצא לנכון להזמין אותו לעדות. אולי מפני שכבר בחקירתו של הנאשם במח"ש, הטיח בו החוקר, כי גרסתו אינה מתיישבת עם גרסת המתנדב, אשר לפי החוקר, מסר בחקירה, כי המתלונן לא רץ לעבר הנאשם, ולא אחז בו, אלא מסר, כי תוך כדי השיחה, הידיים של השניים "נפגשו", והנאשם התעצבן ועיכב את המתלונן (עמ' 6 להודעת הנאשם ת/1), טענה המתיישבת היטב עם החלטת המשטרה לסגור את התיק נגד המתלונן, כשהגורם המוסמך קובע, כי הוא מקבל את ערר החשוד (המתלונן), בין היתר בהסתמך על גרסת המתנדב, וכך נאמר שם: **"...אני מקבל בקשתו (של המתלונן - ש.ב.) בהתייחס לדוח הצפייה, לעדותו של המתנדב, שאינה תואמת לגרסת השוטר מיכאלוב, ובהתייחס לטיעונו של החשוד בחקירה ולכך שהוא צח כשלא עד לאירוע זה"** (ראו: ת/7 - יומן חקירה, ראה שם פריט מס' 37).

יובהר, כי על אף החזקה האמורה, הקבועה בדין, בדבר הימנעותו של בעל דין להביא עדות, שעשויה לכאורה לשמש לטובתו, אין בית המשפט מבסס את ממצאיו על חזקה זו. די בחומר הראיות, כדי לבסס זאת היטב, ברמת הוודאות הנדרשת בפלילים.

המסקנה הינה איפוא כי הנאשם לא הותקף ע"י המתלונן אלא מדובר היה במגע אגבי תוך שיחה שהזמינה את הנאשם פנימה לדירה.

לפיכך, דוח הפעולה שמילא הנאשם כאילו הותקף ע"י המתלונן, ותיאור האופן בו הותקף ואויים, הוא דוח שאין בו אמת, והוא נועד לשמש עילה ובסיס לעיכובו של המתלונן למשטרה, עיכוב שלא היה כחוק.

המסקנה המשפטית המתחייבת ממצאים אלה, היא, כי הנאשם עשה שימוש לרעה בכח משרתו כשוטר, הוא פעל באופן שרירותי, אם לא למעלה מכך, באופן שפגע בזכויותיו של המתלונן, ומסר דוח פעולה שהוא בבחינת ידיעה כוזבת, ועל כן מתמלאים יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום הראשון.

התייחסות לטענות ההגנה:

טוענת ההגנה, כי המתלונן עצמו הודה בבית המשפט, כי אכן משך את הנאשם לביתו ואף התנצל על כך. אף טענה זו אין בה כדי להועיל לנאשם. המתלונן אכן הודה, כי נגע בידו של הנאשם, ואף אמר כי משך, אך הבהיר, כי המגע היה

אגבי, הוא הבהיר, כי כוונתו היתה לכך, שהוא הזמין את הנאשם אליו הביתה. הדברים באו לידי ביטוי בעקביות הן בחקירותיו במח"ש והן בעדותו בבית המשפט, ואפנה בהקשר זה לראיה שההגנה עצמה הגישה נ/1 שורות 13-1. דבריו אלה של המתלונן אינם משנים את המציאות. זו משתקפת היטב בסרטון. המגע הפיזי אכן קיים, המתלונן הסכים לתאר אותו כמשיכה, אך העובדות נותרות בעינן. לא מדובר במגע בעל אופי תוקפני, אלים, אלא נגיעה קלה, תוך כדי השיח בין השניים, על מנת לשכנע את הנאשם, לא לעזוב את המקום, להכנס פנימה לדירת המתלונן על מנת לקבל רווח והצלה מהשכנה המטרידה.

מעבר לכך, הראיה הטכנולוגית הקונקלוסיבית, בדמות הסרטון, המתעד את המפגש, אינו סובל, כאמור, פרשנויות, והוא מתאר בדיוק כיצד היה המגע האמור, וממנו נקל להבין כי לא מדובר בתקיפה לה גורס הנאשם.

אשר לטענת ההגנה כי לא ניתן ליתן אמון בגרסת המתלונן נוכח עדותו אודות המעצר שלא היה, והטענה כי הוא עוכב כדין, לא מצאתי בדברים אלה, את שטענת ההגנה כי מצוי בהם. אין לי אלא לחזור על האמור לעיל ולגרסתו הפתלתלה של הנאשם, שעברה ווריאציות שונות, החל מדוח הפעולה, דרך החקירה במח"ש, וכלה בדוכן העדים. להתרשמותי המתלונן אכן תפס את עיכובו כמעצר ממש והוא הובל לתחנה עוכב ונחקר שם. בחוויה שלו מדובר היה במעצר ובהשפלה וכך גם התייחס לכך.

לעניין שהייתו בתחנה, אם בתא מעצר או בתא מעוכבים, ולמה שההגנה רואה כמחדלי חקירה, אינני נדרש לקבוע כל ממצא בעניין שהייתו של המתלונן במעצר, באשר הדבר אינו נדרש לצורך הכרעה באישום זה. די לי בכך, שחומר הראיות מוביל למסקנה ברורה שלה עיגונים רבים, בדבר כנות גרסתו של המתלונן, בשאלת התקיפה הנטענת של הנאשם והפרכת גרסת הנאשם, תקיפה אשר שימשה יסוד לדוח הפעולה הכוזב.

אשר לטענת ההגנה, כי הנאשם נחקר על שיבוש הליכי חקירה ולא על ניצול כח המשרה, ככלל חשוד צריך להיות מוזהר בעבירות המיוחסות לו, על מנת להעמיד אותו על זכותו להתייחס אליהן בחקירתו, אם יבחר לעשות כן, וכדי שלא תקופח חלילה הגנתו.

בנודונו, החשד שהופנה לנאשם בחקירתו בדבר שיבוש הליכי חקירה, עליו נחקר הנאשם, ספציפי ונכון יותר מהחשד הכללי של ניצול כח המשרה ע"י עובד ציבור, ומתייחס לעבירות המיוחסות לו. מעשיו של הנאשם אשר בדה פרטים לא נכונים בדוח הפעולה על מנת להצדיק את עיכובו של המתלונן, היה בהם מימד של בידוי ראיות. (ראו והשוו: הוראות סעיף 238 לחוק העונשין, להוראות סעיף 280 (1) לחוק העונשין המיוחסות לנאשם). חסד עשתה המאשימה כאשר האשימה את הנאשם בעבירה זו ולא בחלופתה החמורה יותר. מכל מקום תכלית האזהרה שבפתח ההודעה הוגשמה, הנאשם שהינו שוטר, הבין היטב במה הוא נחשד, הדברים הוטחו בו במהלך חקירתו, וניתנה לו הזדמנות להפריך את החשדות נגדו. הוא התייחס בהרחבה לכל שאלותיו של החוקר, טען את שטען, והוא עומת עם חומרי חקירה, כדי שיוכל להתייחס אליהם, והוא עשה כן. כך שלא ניתן לומר כי קופחה הגנתו או קופחו זכויותיו.

האישום השני:

האישום השני, הוא במידה רבה תולדה של האישום הראשון, כפי שגם מסכימה ההגנה, כאשר היא טוענת, כי ככל שיישטט הבסיס לאישום הראשון, יישטט הבסיס גם לאישום השני, אך גם ההיפך הוא הנכון. לכן, ממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו ביחס לאישום הראשון, נותנים משנה תוקף לראיות המבססות את האישום השני, אליהן אפנה עתה.

כהקדמה לאישום זה, אציין, כי מחומר הראיות עולה, כי בעת שהיה כתב האישום מונח בפני בית המשפט, כשהוא מחזיק באישום הראשון בלבד, פעל הנאשם באמצעות גורמים שונים, לקיים פגישה עם המתלונן, על מנת לחלץ ממנו הצהרה שיהיה בה חזרה מתלונתו.

לצורך הגשמת התכלית האמורה, התקיימו שתי פגישות, שעל טיבן אעמוד להלן, לרבות המניעים לעריכתן, וכן, אעמוד על התצהיר שהוחלף במסגרתן, שהינו לב ליבו של האישום השני.

הפגישה הראשונה בבית אחיו של המתלונן:

המתלונן מסר, כי אחיו רוברט אברמוב (**להלן: "רוברט"**), דיבר איתו, ומסר לו, כי הנאשם פנה אליו, עם עוד כמה אנשים, במטרה להיפגש, כאשר הכוונה היא, לעשות סולחה בין השניים.

רוברט מסר לו זאת בשיחה טלפונית, ושאל אם הוא מוכן להיפגש עם הנאשם. בתגובה, המתלונן סירב. לדבריו, לא היה לו שום רצון לפגוש את הנאשם או להיות איתו בקשר, ובתגובה, רוברט ירד מזה, ואמר לו: "**בסדר לא צריך**" (עמ' 17, שורות 1-6). למרות שהמתלונן לא רצה פגישה, כך לדבריו, הנאשם ואנשים מטעמו, לא חדלו להציק לאחיו רוברט, וביקשו ליזום פגישה. עם זאת, בסופו של יום, תואמה פגישה בביתו של רוברט, באור עקיבא.

לפגישה בביתו של רוברט, אחיו של המתלונן, שהתקיימה בשעות הערב, נכחו המתלונן, אחיו רוברט, הנאשם, ועוד שני בחורים שהמתלונן טען שהוא לא מכיר, וכן אדם נוסף, בשם אלפרד סבאייב נכח בפגישה, קרוב משפחה של המתלונן, אותו לדבריו הוא לא הכיר קודם לכן, אך רוברט אחיו מכיר אותו (עמ' 17, שורות 7-16).

בפגישה בביתו של רוברט, התבקש המתלונן, לפתוח את ליבו, לסלוח לנאשם. האנשים שליוו את הנאשם, אמרו למתלונן, כי הנאשם הוא בן אדם טוב שעוזר, הוא התבלבל, מתחרט על מעשיו, וביקשו ממנו לסלוח לו ולפתוח את הלב (עמ' 17 לפרוטוקול שורות 18-19).

לדברי המתלונן, הנאשם הביע חרטה על מעשיו, ביקש ממנו סליחה, והוא היה בטוח, שהנאשם בא על מנת לכפר על מעשיו, ולבקש סליחה. הסיבה היחידה שהוא נעתר לפגישה, הייתה על מנת לרצות את אחיו רוברט, האח הבכור, שאליו הוא נשמע, כאשר כל היוזמה לפגישה, הייתה מצד הנאשם (נ/3, עמ' 1 שורה 3; עמ' 2 שורות 11-12; עמ' 17 לפרוטוקול שורות 7-10).

כמו כן, ציין, כי הוא לא התכוון לחזור בו מההודעות שמסר במשטרה, לשקר. הוא אמר באותה פגישה כי אם הנאשם רוצה שהוא יסלח לו, הוא צריך לפצות אותו. הוא ציין שהוא הוציא כ- 3000 ₪ על עורך דין שטיפל בענייניו. לדבריו, הנאשם היה נכון להשיב לו את הוצאותיו ולפצותו, אך דרש קבלות על כך (עמ' 17, שורות 30-32; עמ' 18, שורות 1-4).

יום למחרת פגישה זו, התקיימה פגישה אצל עו"ד נוח שמאילוב, שהוא לדברי המתלונן, עו"ד מטעם הנאשם.

הפגישה אצל עו"ד נוח שמאילוב:

בפגישה נכחו הנאשם, המתלונן, אחיו של המתלונן, רוברט, אדם נוסף שזהותו לא ידועה ועו"ד שמאילוב. בפגישה היו

חילופי דברים, כאשר תוכן פגישה זו דומה לקודמתה, ותכליתה היה לכאורה, פיוס בין הצדדים.

המתלונן טען כי הוא ביקש שהכל יהיה רשום בתצהיר, ואז, בשלב מסוים, הוציא הנאשם דף בכתב יד, הכתיב לעו"ד נוח שמאילוב מה לכתוב, ועורך הדין הקליד את הרשום באותו דף, הדפיס את זה, הגיש למתלונן על מנת שזה יחתום עליו (להלן: "התצהיר").

המתלונן טוען, כי הוא צילם, באותו מעמד, את התצהיר, באמצעות ה-"וואטסאפ", ושלח את זה לאחיו. האחרון, אמר לו שהתצהיר ייבדק עם עו"ד מטעמם, ואז נתקבל החלטה. המתלונן שמר על תמונת התצהיר בטלפון הנייד והעביר אותה למשטרה (עמ' 18, שורות 4 - 18; וכן ראה את התצהיר שהתקבל וסומן ת/15).

על מנת לסבר את אוזנו של הקורא, אציין כי בתצהיר נאמר כי הוא ניתן בהמשך לתלונת המתלונן כנגד הנאשם, וכי התלונה הייתה מוגזמת, והמתלונן מבקש להתנצל על כך, וכי אם לא היה מתנהג באירוע כפי שהתנהג, לא הייתה נוצרת התלונה במח"ש.

כמו כן, נטען בתצהיר, שחוקר מח"ש עודד את המתלונן, לתאר את המצב באירוע, והוא פירש זאת, כאילו צריך לנפח את העניין, שאחרת מח"ש לא היו פועלים בעניין, ועל כן, הוא מבין שהתלונה שלו במח"ש הייתה טעות, מתחרט על כך, ומבקש ממח"ש לסגור את התיק כנגד השוטר.

מאותה נקודת זמן בה עיין המתלונן בתצהיר, החל לדבריו וויכוח על תוכנו. לדברי המתלונן, מדובר היה בהצהרה שקרית, ועל כן, הוא לא היה מוכן לחתום על התצהיר.

המתלונן מאשר שהוא ידע, שבעת שהוא מקיים את הפגישה הזו, מתנהל ההליך המשפטי בבית משפט זה כנגד הנאשם. הוא הבין שהוא צריך לדווח על הפגישה הזו למח"ש, ואמר בליבו, שאם יהיה עוד ניסיון ליצור איתו קשר נוסף, או עם אחיו, הוא ידווח למח"ש. הוא לא דיווח על הפגישה הזו, שהתקיימה אצל עוה"ד, כי פחד מאי הוודאות שנוצרה ולשאלת בית המשפט, הבהיר כי פחד מהנאשם, הואיל ומדובר במי ש"עובד עבור משפחות פשע", כך כלשונו (עמ' 19 שורות 4 - 22).

עו"ד נוח שמאילוב, לא העיד במשפט, הודעתו הוגשה בהסכמה נ/5. הוא אישר כי הוא מכיר היטב את רוברט, כאשר הוא היה עוזר ראש העיר, ורוברט היה מנהל מנהלת ופעיל חברתי. יחד עם זאת, הסביר כי היחסים ביניהם אינם חבריים, אלא כאשר הם פוגשים אחד את השני, הם אומרים שלום. הוא שלל כל היכרות עם המתלונן, והסביר שיכול להיות שמדובר באחיו של רוברט, אך אין לו היכרות איתו.

עוד הוסיף, כי הוא זכר שלפני כשנה-שנה וחצי, היה אצלו המתלונן יחד עם בחור נוסף, הוא לא זכר את שמו, והם הגיעו להתייעץ איתו, הוא לא זוכר על מה.

כאשר ביקשה החוקרת לרענן את זכרונו, טען שהוא לא זוכר, שהוא לא רוצה שיהיו לו בעיות אתיקה אבל הכחיש ואמר: "אני לא עשיתי שום תצהיר. 100 אחוז לא נתתי להם שירות" (נ/5, עמ' 2, שורות 56 - 58).

עדותו של רוברט אברמוב:

הודעתו של רוברט, הוגשה אף היא בהסכמה (נ/1), ממנה עולה כי הוא נחקר תחת אזהרה בשיבוש הליכי חקירה. בפתח חקירתו, רושמת החוקרת כי רוברט התלהם, והאשים את מח"ש ואת המערכת בפגיעה באחיו (המתלונן), ללא בסיס. החוקרת הסבירה לו, שמתקיים דיון בבית משפט בעניינו של אחיו, ומח"ש מנסים להגן עליו מפני השוטר (הנאשם) שפגע בו (עמ' 1 ל-נ/1).

הוא סיפר בהודעתו, כיצד המתלונן סיפר לו שהנאשם עצר אותו, והאחרון סיפר לו, שהוא עצר אותו על התנגדות למעצר. הוא סיפר על השיח שלו, עם הנאשם בתחנה, ואמר לו שלא ייתכן שאחיו הקטן תקף אותו, טען שמדובר ב"ילד טוב ירושלים".

לאחר מכן, סיפר כי המליץ לאחיו המתלונן לפנות למח"ש, ובמקביל, טען:

"ניסינו לאתר את מיכאל דרך שוטרים כאלו ואחרים ולבקש ממנו שיבטל את התלונה כי לא תלונת אמת כי חששנו שלאמנון יהיה תיק במשטרה, ניסינו לעזור לאמנון שלא יהיה לו תיק במשטרה" (עמ' 2, שורות 60 - 61).

בהמשך, הבהיר:

"בשורה התחתונה ניסיתי לאתר את מיכאל דרך שוטרים וקצינים שיבקשו ממנו להגיד את האמת כמו שאמנון תיאר אותה כי אנחנו מאמינים לאמנון. בשורה התחתונה זה לא קרה, ומיכאל לא ביטל את התלונה על אמנון" (עמ' 2, שורות 63 - 65).

עוד הוא סיפר, על מפגש אקראי בפארק עם הנאשם, אשר פנה אליו, כי הוא לא זיהה אותו, והנאשם הוא זה שאמר לו שהוא נמצא בחקירה, ומבקש להיפגש עם אחיו המתלונן (עמ' 2, שורות 67 - 68), ולאחר שסיפר על פנייה זו של הנאשם, עבר וסיפר כי הדבר הוביל לפגישה אצלו בבית, ביחד עם המתלונן.

מכאן, סיפר שהוא מסר את הדברים לאחיו המתלונן, והוא הוסיף וסיפר לאחיו המתלונן, שהנאשם מוסר לו שהוא הסתבך ולא מגיע לו, שיש לו עבר מפואר במשטרה והוא רוצה להתקדם (עמ' 2 שורות 70 - 71).

עוד הוא ציין כי, **"הסיכום היה שמיכאל ואמנון הולכים לעורך דין, אם אמנון רוצה, הם מנסחים מכתב הצהרה של אמנון, הבקשה של מיכאל הייתה שאמנון יבטל את הפנייה שלו למח"ש, הוא ביקש יפה, הם הלכו לעורך דין, הם הלכו לנוח שמאילוב באור עקיבא" (עמ' 2 שורות 73 - 75).** הוא הסביר, כי עו"ד שמאילוב, לא היה מטעמו, או מטעם המתלונן, ולדעתו, הנאשם פנה אליו, להם, יש את עו"ד גבי שמואלי, שיעץ להם.

בעדותו בבית המשפט, עידן וריכך את הדברים הללו, והמאשימה ביקשה לאמץ את גרסתו בחקירה, על פני גרסתו בבית המשפט.

לאחר שבחנתי את מכלול עדותו של רוברט, הן בחקירה, והן בבית המשפט, מצאתי לקבל את עמדת המאשימה.

ניכר היה, כי במשפט, רוברט מנסה לרכך את הדברים, על בסיס גישתו הכללית שחזרה לאורך כל עדותו, והיא שיש לקרב לבבות ולהשכין שלום ולפייס בין הצדדים. העד אף טען, כי מדובר בעניין מנטלי, המאפיין את העדה, שהוא עמד בראשה.

בחינה מדוקדקת של כל תכני עדותו במח"ש, והשוואתם לאלו במשפט, מלמדת שליבת הדברים נותרה על מכוונה, והיא העיקר. הנאשם יזם את הפנייה אליו, ואת המפגשים, על מנת לקבל מהמתלונן, אחיו של רוברט, הצהרה שתכליתה חזרה מהתלונה שהגיש המתלונן נגדו.

הדברים שמסר רוברט בחקירתו, מתיישבים עם עדותו של המתלונן, הם מתיישבים עם חילופי המסרונים (ת/31) המשקפים תגובות אותנטיות, בזמן אמת. הם אף מתיישבים עם גרסת הנאשם עצמו, אשר לא חולק על קיומה של הפגישה, והתצהיר שהוחלף, אלא טוען שזו הייתה יוזמה של המתלונן, ולא יוזמה שלו. לכן, העובדה שרוברט ניסה לעדן, ולרכך את הדברים במשפט, מתוך מטרה לרכך את העמדות, כשהוא נושא את דבריו בפני הנאשם עצמו - מעמד שניכר היה שמביך אותו, אין בה כדי לאיין את כל תכני חקירתו במשטרה.

מדובר בחקירה ארוכה, מפורטת, רווית פרטים, אשר כאמור, תכניה מתיישבים היטב עם מכלול חומר הראיות, ועל כן, אני מאמץ אותה כגרסה המשקפת נכונה, את מציאות הדברים, על פני העדות המתונה יותר בבית המשפט.

אישום שני - מסקנות וממצאים:

לאחר שבחנתי את עדות המתלונן מזה, ואת עדות הנאשם מזה, מצאתי לבכר את עדות המתלונן, על פני עדות הנאשם, אותה אני דוחה כבלתי מהימנה.

אשר ליוזמה לקיים את הפגישה, המתלונן מסר בעדותו, כי היוזמה למפגש הייתה מצד הנאשם, בוצעה פנייה לאחיו רוברט, מצד הנאשם, והאחרון הסכים ופנה בתורו למתלונן (אחיו הקטן), והמתלונן הסכים, על מנת שיפסיקו להציק לאחיו (נ/3, עמ' 1, שורה 3; עמ' 2 שורות 11 - 12; עמ' 17 לפרוטוקול שורות 7 - 10). עוד הוא מסר, כי הוא נאות לקיים את הפגישה כי סבר כי מעורבים בעניין גורמים מהעולם התחתון (נ/2 שורות 1 - 10).

בגרסה זו של המתלונן, תמכה גם עדותו של אחיו רוברט, וחשוב מכך, היא מצאה עיגון של ממש בראיות הטכנולוגיות שהופקו מהטלפון הנייד של המתלונן, ומתחלופת המסרונים בין המתלונן לאחיו.

מ-ת/27, עולה כי הופקה כל הפעילות בטלפון הסלולרי של המתלונן, בין התאריכים 1.3.18 עד 1.5.18. כמו כן, הופק ציר זמן תמציתי בין התאריכים הממוקדים יותר, הנוגעים לפגישות הללו, בין ה-14.4.18 ל-18.4.18. מניתוח זה, עלה כי רוברט נמצא בקשר עם בחור בשם אלפרד, ולאחר אותו מפגש, המתלונן מעדכן אדם בשם אורן זקר, בתוצאות המפגש.

בתאריכים 14-15.4.18, התכתב המתלונן עם אחיו רוברט, תוך שרוברט מוסר לאחיו, שאותו אלפרד התקשר, ורצה להיפגש מחר בערב, והמתלונן משיב לו שהדבר אפשרי. לאחר התקיימותה של הפגישה, המתלונן שולח לאחיו רוברט, תמונת וואטסאפ, המשקפת את התצהיר שעליו הוא התבקש לחתום.

רוברט מעדכן את אחיו המתלונן, ומודיע לו שהוא עידכן את אותו אלפרד, "שמיכאל ניסח נוסח חמור ושקרי ולא מקובל עליי ושורדים מכל קשר עם מיכאל על מה שהיה" (מסרון מ-18/4/18 שעה 14:36).

בתגובה, עונה לו המתלונן: "תודה, בבקשה תגיד לי אם הנוכל הזה התקשר אליך או מה הוא אמר, אני רוצה לדעת אם הוא איים... הוא לא בא לבקש סליחה הוא בא לאיים! הוא צריך לפחד לא אנחנו" (מסרון מיום

18/4/18 שעה 14:37).

בהמשך, המתלונן אומר לאחיו, ומכוון בדבריו לנאשם: **"הוא ניסה להפיל אותי בפח"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 14:39), ומוסיף וכותב לאחיו **"איים שאני לא יחתום הוא יתקשר לאלפרד"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 14:39), ובהמשך מסביר המתלונן, מדוע שיתף פעולה, ואומר לאחיו: **"...הסיבה שזרמתי עם זה, שאני לא יודע מי זה אלברט, רציתי להיות גם חכם, אבל, הוא ניסה להפחיד! אני מתחרפן מזה"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 14:42). בתגובה, אחיו רוברט מרגיע אותו וכותב לו: **"זה ממש לא אמור להרגיש ככה, אלפרד מכבד אותי/אותנו, הוא בחר טוב, לא עבריו"** (מסרונים מיום 18/4/18 משעה 15:09).

בהמשך, המתלונן משיב וכותב לאחיו: **"הנוכל הזה מיכאל בכוונה לא אמר את הניסוח שנפגשנו"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 15:14).

בהמשך, אומר המתלונן לאחיו, שהוא חושב שצריך לדווח למח"ש, אך לא יעשה זאת אם אחיו רוברט סובר **"שזה לא חכם"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 15:17), ואחיו רוברט משיב לו, שאף אחד לא הכריח אותו לשבת, ועל כן, אין צורך לדווח.

ועוד בהמשך, כותב המתלונן לאחיו, **"שהיינו מול העורך דין, הוא ראה שאני לא מתכוון לחתום על הצהרה שקרית, אז הוא ניסה לדובב אותי, אמר שכאילו אני אמרתי לו, שהחוקר מח"ש הכריח אותי לתת עדות, לא נפלתי גם בפח הזה אבל יכול להיות שניסה ל[ה]קליט"** (מסרון מיום 18/4/18 שעה 15:20).

בהמשך, מייעץ רוברט לאחיו **"לנתק מגע עם הנאשם"** ואומר לו, **"אתה מחליט תעשה רק מה שטוב לך"**.

הנה כי כן, המניע לקיים את המפגש הזה, הוא של הנאשם, שכן, המתלונן הגיש נגד הנאשם תלונה במח"ש, שהייתה תלויה ועומדת אותה עת, ואף משפטו של הנאשם היה תלוי ועומד אותה עת.

לנאשם היה אפוא, אינטרס ברור, לבטל את רוע הגזירה (כתב אישום, הליך משפטי וכו'), על ידי קבלת הצהרה של המתלונן, אשר יהיה בה כדי להשפיע על גורל משפטו בהליך המשפטי, התלוי אותה עת כנגדו, ואף על המשך עבודתו כשוטר במשטרה. הוא רקח את הפגישה תוך שימוש בקשריו, והוא הוביל את המתלונן לחתימה על תצהיר שנוסח על ידו במטרה להסיר את רוע הגזירה מעליו. לא בכדי תפס זאת המתלונן כהטמנת פח עבורו ולכן לא חתם על התצהיר. הוא הלין על כך בזמן אמת בפני אחיו רוברט, אשר בסופו של דבר אמר לו לנתק מגע.

גם תוכן התצהיר עצמו (ת/15), תומך ביוזמת המפגש, שהיא כאמור, יוזמה של הנאשם, ולא של המתלונן. בתצהיר, מצהיר לכאורה, המתלונן, כי תלונתו במח"ש כנגד הנאשם, **"הייתה מוגזמת ואני מבקש להתנצל"** (סעיף 3 לתצהיר). עוד מצהיר המתלונן, כי הוא מבין היום **"שזאת עבודת המשטרה וכך השוטר מיכאל היה צריך לפעול, אני בטוח שאם לא הייתי מתנהג כפי שהתנהגתי, האירוע לא היה מגיע למצב שאגיש תלונה במח"ש"** (סעיפים 4 ו-5 לתצהיר).

על מנת לתרץ את העדות החריפה של המתלונן במח"ש, מוסיף התצהיר ואומר:

"בתלונתי למח"ש החוקר עודד אותי לתאר את המצב באירוע ואני פירשתי את זה שאני צריך לנפח את העניין כי אחרת מח"ש לא היה פועל. היום אני מבין שתלונתי במח"ש הייתה טעות ואני מתחרט ומבקש ממח"ש

בבקשה לסגור את התיק, ושוב אני מתנצל בפני השוטר על כך שמשכתי אותו ביד" (סעיפים 6 ו-7 לתצהיר).

עינינו הרואות, כי התצהיר כל כולו נועד לשרת את הנאשם ולא את המתלונן. אין שום היגיון וסיבה שבעולם, שהמתלונן ייזום תוכן כזה של תצהיר, שללא ספק, פועל נגדו, באשר הוא אינו מתיישב עם מה שהוא מסר בהודעות שנגבו ממנו על ידי המחלקה לחקירת שוטרים.

התצהיר גם אינו מתיישב, עם טענות המתלונן אודות כך שהמגע שלו עם הנאשם היה מגע תמים, ולא נועד לתקוף אותו, לכן מה לו כי יתנצל בתצהיר בפני הנאשם, מספר פעמים, אם לא בשביל שהדברים יתיישבו עם גרסת הנאשם שהוא הותקף, ושהמתלונן מתנצל על התקיפה, על מנת שהתצהיר ישמש כלי בידי של הנאשם, כדי להדוף הן את התלונה והן את המשפט התלוי ועומד כנגדו.

יש להזכיר, כי בעת המפגש, התיק הפלילי כנגד המתלונן נסגר, ואין לו שום אינטרס, להתנצל בפני הנאשם, לאחר שהוא טען במח"ש, במשפט, בפני קצין תלונות הציבור, כי הוא זה שתקף אותו ופגע בו.

הנאשם ניסה לטעון במהלך המשפט, כאילו היוזמה לפגישה, לא הייתה שלו, אלא הייתה מצד משפחתו של המתלונן. אני דוחה טענה זו. למתלונן לא היה שום אינטרס, לקיים מפגש, כשההליך המשפטי תלוי ועומד נגד הנאשם.

כאמור, תוכן התצהיר ועיתוי ניסיון גבייתו, אף הם מדברים בעד עצמם, ומלמדים שהמניע והאינטרס הברור של הנאשם, הוא שהיה במרכז העניין.

על כל אלה, יש להוסיף את אופי המפגש עצמו.

מחומר הראיות עולה כי במפגש נכחו מספר אנשים, בהם עורך הדין נח שמאילוב, וכן אחיו של המתלונן. המתלונן מסר כי במהלך המפגש, הוציא הנאשם פתק בכתב יד, אותו מסר לעורך הדין, אשר הקליד את תוכנו, ורשם על בסיסו את התצהיר.

אם התצהיר הוא יוזמה של המתלונן, אז הוא בוודאי ער לתוכנו, ולכן, מדוע לא חתם עליו? מדוע היה צריך לקרוא את התצהיר באותה פגישה, שאין חולק שהתקיימה, ושאין חולק שהחולף במסגרת התצהיר? גם תשובתו של הנאשם לתמיהות שעלו, מדברת בעד עצמה. הוא טען, כי תכלית התצהיר הייתה שהתצהיר "**עוזר לרוחות להירגע**" וכאשר נשאל מדוע הוא שלח את כתובת עוה"ד, טען שרוברט אחיו של המתלונן, ביקש ממנו את הכתובת.

בכל הנוגע לנוסחו של התצהיר, בחקירה הנגדית, עומת עם תוכן התצהיר, ולא היו בפיו תשובות מניחות את הדעת. כך למשל, כאשר הפנו אותו לסעיפים 6 ו-7 לתצהיר, ושאלו אותו כיצד יכול להיות שהמתלונן יצהיר בתצהיר, שהוא נשאל עדות שקר במח"ש, ויסתכן בכתב אישום פלילי, ועוד יודה שהוא תקף אותו, אחרי שהוא נלחם באמצעות עורכי דין, והוציא ממון רב, על מנת שהתיק ייסגר במשטרה. לנאשם לא הייתה תשובה עניינית לכך, הוא הפנה לתלונת המתלונן בקצין תלונות הציבור, טען כי מדובר בתלונה שקרית, האשים את מח"ש שהחליטו לחקור חד צדדי את העניין, ולא חקרו את המתלונן עצמו על עדות שקר (עמ' 53, שורות 33 - 34; עמ' 54, שורות 1 - 10).

בהמשך, כאשר עומת עם המסרונים מ-26, והעובדה שישנן הודעות אותנטיות, שמלמדות על כך שהוא זה שניסח את התצהיר, ולא המתלונן, אשר היה מופתע מנוסחו, גם לכך לא הייתה תשובה לנאשם, ושוב הוא פנה בטענות כלפי התובעת במח"ש.

כאשר חזרה ועימתה אותו התובעת עם העובדה, שאם אכן המתלונן הוא זה שניסח את התצהיר, מדוע הוא היה צריך לעבור ולקרוא אותו, שכן, הדעת נותנת, שאם אכן כך הם פני הדברים, המתלונן היה חותם עליו מיד, שהרי הוא ועורך דינו ניסחו אותו. הנאשם לא נתן לכך תשובה, וטען שהמתלונן עשה לו תרגיל ודרש פיצוי מופרז של 6,000 ₪, קם מהכיסא ואמר לו: **"אני מראה לך מה זה"**, צילם את התצהיר ושלה אותו לאחיו בוואטסאפ, וצעק על הנאשם ואמר: **"לא מעניין אותי עכשיו תביא לי 6,000 ₪"** (עמ' 54 שורות 29 - 32).

אלא שתשובה זו, לא רק שהייתה התחמקות מהשאלה שנשאל, היא אינה מתיישבת עם מה שמספר הנאשם. שכן, הוא שוב טוען, כי המתלונן שניסח את התצהיר, לא חותם עליו, אלא מוצא לנכון לשלוח אותו לאחיו, דבר שאינו מתיישב עם טיעונו של הנאשם. הנאשם עומת שוב ושוב, עם חוסר ההיגיון שבגרסתו, ותשובותיו חסרות ההיגיון, היו שהמתלונן רצה לסחוט ממנו ביחד עם אחיו, כסף, והפעילו עליו לחץ.

כאמור, גרסתו של המתלונן מוצאת חיזוק ועיגון ממשי בעדותו של האח, ובעיקר במסרונים שהוחלפו בזמן אמת, המלמדים שהיוזמה לפגישה הייתה של הנאשם ואנשיו, ולא של המתלונן ואחיו, אשר נאותו לפגישה, מתוך כבוד לאותו אדם עלום, שהוא כנראה אישיות מכובדת בעיני אחיו של המתלונן.

יתרה מזאת, גם תוכן התצהיר הוכן ונוסח על ידי עו"ד מטעמו של הנאשם, שכן, כל תוכנו של התצהיר מדבר בעד הנאשם, ומסייע לו להצדיק את דוח הפעולה הכוזב שלו, כאשר אין שמץ של היגיון, שהמתלונן, שנלחם לסגירת התיק שלו, יכתוב כעת, אחרי שהתיק נסגר, תצהיר שמפליל אותו, במסירת עדות שקר, ויפעל נגדו, בכל מובן אפשרי.

עוד יצוין, כי יש לתמוה על הנאשם, אשר בחר שלא להזמין את עו"ד נוח שמאילוב לעדות. אם עורך הדין, הוא עורך דין של המתלונן, חזקה על עוה"ד, שהיה עומד בפני בית המשפט, ונותן עדות המתיישבת עם גרסת הנאשם. עוד חזקה עליו, שהוא היה מוסר את תכני אותה פגישה, ואומר, שמי שהכתיב את התוכן של התצהיר היה "הצד של המתלונן", ולא "הצד של הנאשם", אלא שגם כאן, חדל הנאשם, בחר להימנע מזימונו של עוה"ד, והסתפק בהעלאת טענות מטענות שונות, אודות תוכן המפגש, כשהוא יכול בנקל, להביא ראיה משמעותית, בדמות עדותו של עו"ד שמאילוב.

כך או כך, לא נתתי אמון בגרסת הנאשם, ואני מעדיף תחתיה את גרסת המתלונן, אשר פירט כיצד במהלך המפגש, מוציא הנאשם פתק, שעל בסיסו ערך עורך הדין שמאילוב, את התצהיר, ועל תצהיר זה, התבקש המתלונן לחתום.

עם זאת, אינני מבטל את דבריו של הנאשם, כאילו באותו מפגש, המתלונן ביקש לקבל כספים מהנאשם, אודות הוצאותיו, וייתכן מאוד שדרש ממנו גם סכומים מופרזים, אינני שולל זאת. ניתן להבין, כי המתלונן הבין את המצוקה בה נתון הנאשם, ואת הלחץ המופעל עליו לבטל את התלונה, וביקש להשתמש בלחץ הזה כמנוף, לקבלת הוצאות שספג לטענתו, כתוצאה מכל ההליך שנקט כנגדו, שלא כדין (עיכובו ומעצרו והרישום הפלילי וכו').

אין בדרישה הכספית הזו, כדי לשלול את המניע למפגש, את האינטרס לקיים אותו, והחשוב מכל, את האינטרס של הנאשם, שהמתלונן יחתום על אותו תצהיר, שיכל היה לסייע לנקות את הנאשם מאשמה.

אשר על כן, המסקנה היא כי הנאשם יזם את המפגש, בכוונת מכוון, פגש במתלונן ביחד עם אנשים נוספים, במשרד עו"ד, אשר ניסח עבורו תצהיר, שבאמצעותו ביקש הנאשם להשפיע על עדותו של המתלונן, כך שזו תפעל לטובתו.

בנסיבות אלה, מדובר במי שניסה להניע את המתלונן יחזור בו מהודעה שמסר בהליך המשפטי הנוכחי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

נוכח ממצא עובדתי זה, אני קובע כי הוכחו יסודות העבירה הקבועים באישום השני.

התייחסות לטענות ההגנה:

הסניגור טען כי חקירת מח"ש את האירוע, שהתרחש בפברואר 2018, כשהנאשם באותה עת, כבר אינו שוטר (פרש בשנת 2017), אינה כחוק, ועל כן, די בכך כדי לזכות אותו מהאישום השני. הסניגור מסתמך בעניין זה על הוראות סעיף 49ט לפקודת המשטרה.

סעיף 49ט לפקודת המשטרה, קובע כדלקמן:

- (א) **על אף האמור בכל דין, חקירה של עבירה כמשמעותה בתוספת הראשונה, אשר בביצועה חשוד שוטר, לא תיערך בידי משטרת ישראל, אלא בידי המחלקה לחקירת שוטרים שבמשרד המשפטים (להלן - המחלקה).**
- (ב) **האמור בסעיף קטן (א) יחול גם כאשר שוטר חשוד בביצוע עבירה ביחד עם אחר, והמחלקה מוסמכת לחקור גם מי שמעורב בביצוע העבירה ואינו שוטר, הכל בכפוף לאמור בתוספת הראשונה.**
- (ג) **אין באמור בסעיף זה כדי למנוע מהמשטרה לחקור בעבירה לפני שנודע לה כי שוטר מעורב בביצועה.**
- (ד) **שר המשטרה ושר המשפטים, באישור ועדת הפנים ואיכות הסביבה של הכנסת, רשאים לשנות את התוספת הראשונה."**

התוספת הראשונה, אליה מפנה הוראת סעיף 49ט (א) לפקודת המשטרה קובעת

כדלקמן:

"כל עבירה למעט:

- (1) **עבירה שעונשה מאסר שאינו עולה על שנה, אלא אם כן פרקליט המדינה והמפקח הכללי קבעו שהעבירה תיחקר בידי המחלקה;**
- (2) **עבירת תעבורה כהגדרתה בסעיף 1 לפקודת התעבורה;**
- (3) **עבירה שרשות אחרת, שאינה המשטרה, מוסמכת לחקור בה על פי דין;**
- (4) **עבירה שביצע שוטר ביחד עם אחר, ומנהל המחלקה, בהתייעצות עם ראש אגף החקירות במשטרה, קבע כי חלקו של השוטר בביצוע אותה עבירה - משני;**
- (5) **עבירות הנובעות מאירועים מיוחדים שקבעו פרקליט המדינה והמפקח הכללי."**

הוראה זו, מקנה סמכויות חקירה למחלקה לחקירת שוטרים, שבמשרד המשפטים, לבצע כל חקירה, ביחס לכל עבירה שעובר שוטר, למעט העבירות המנויות בתוספת הראשונה לחוק.

על האף האמור בסעיף 49ט (א) קובע סעיף 49ט (ב), כי "המחלקה מוסמכת לחקור גם מי שמעורב בביצוע

עמוד 20

עבירה ואינו שוטר הכל כאמור בכפוף לאמור בתוספת הראשונה".

התוספת הראשונה אינה מסייגת את העבירה הנדונה, לעבירות הנכללות בה, העבירה המיוחסת לנאשם, באישום הזה, היא עבירה אשר בתחילתה נחשד גם אחיו של המתלונן, ועל כן מתקיים התנאי הקבוע בסעיף 49ט (ב) "ביצוע עבירה ביחד עם אחר", ועל כן, לא מצאתי כי המחלקה לחקירת שוטרים חרגה מסמכותה.

זאת ועוד, גם אם הייתי סובר, כי חקירת הנאשם ביחס לאישום השני, על ידי מח"ש, היה תוך חריגה מסמכות, אין פירושו של דבר, כי האישום בטל ומבוטל נגדו. בפני בית המשפט, הונחה מערכת ראיות, המגבשת את יסודות העבירה, המושתתת על גרסתו של המתלונן, הראיות הטכנולוגיות שפורטו, התצהיר, וראיות נוספות שנאספו, כך שגם אם החקירה של הנאשם, נעשתה בחריגה מסמכות, והייתי מתעלם מההודעה שמסר, אשר נגבתה על ידי מח"ש, אין בכך כדי לאיין את הבסיס הראייתי, עליו נשען האישום השני. לפיכך, אני דוחה את הטענה.

אשר לטענה, כי השלמת החקירה בוצעה בניגוד להנחיות פרקליט המדינה, 6.11 - השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום.

כפי שצוין בפתיח להכרעת הדין, במהלך המשפט, ביקשה התביעה לתקן את כתב האישום, ולהוסיף את האישום השני, מהטעמים שפירטה באותה עת.

תגובת הסניגור לביקשה הייתה: "אין זיקה בין האירועים, מדובר באירוע חדש שאינו קשור לאירוע נשוא כתב האישום, לגבי חומר חקירה הח"מ עיין בו אך עדיין לא צולם החומר".

בהמשך, ויודא בית המשפט כי בפני הסניגור, מלוא חומר החקירה שהתווסף, ולאור העובדה שבניגוד לטענת הסניגור, מדובר באישום שזיקתו לאישום שהיה בפני בית המשפט, הייתה זיקה הדוקה, התקבלה הביקשה וכתב האישום תוקן, על דרך הוספת האישום השני.

מכאן, שהשלמת החקירה נעשתה תוך יידוע בא כוחו של הנאשם, ויידוע בית המשפט, ובהתאם לכללים, ועל כן אני דוחה את הטענה.

טענה נוספת שהעלה הסניגור, נוגעת להגנה מן הצדק.

נטען, כי אחיו של המתלונן, מר רוברט אברמוב, נחקר כחשוד במקביל לחקירת הנאשם, בשיבוש הליכי משפט, והוא אף הודה, במהלך עדותו בכך שניסה ליצור מגע עם הנאשם, על מנת לבטל את התלונה כנגד אחיו, ולמרות זאת, החליטה מח"ש לסגור את התיק נגדו. בנסיבות אלה, נטען על ידי הסניגור, כי משהודה אברמוב במעשיו, ויזם ניסיון לשיבוש חקירה, ואף להדחת הנאשם בעדות, אין מקום להפלות בין הנאשם לבינו. אני דוחה טענה זו.

בהיבט העובדתי, רוברט העיד ומסר שאכן ניסה ליצור קשר עם הנאשם, פנה לפקחים, לשוטרים, קצינים, על מנת שאלה, יחייבו את הנאשם, לומר את האמת, ולאשר שאחיו לא תקף אותו.

עוד הוא ציין, וגרסתו הייתה מקובלת על בית המשפט כמהימנה, כי הנאשם הוא זה שפנה אליו, בפארק, זיהה אותו, וביקש להיפגש עם אחיו, על מנת לבטל את התלונה.

יצוין, כי הנאשם טען בלשון רפה כי היה לחץ עליו, טען כי פנו אליו אנשים מהתחנה, פוליטיקאים, וכאשר בית המשפט ניסה לברר זאת, ולהציל מפיו שמות, על מנת, אולי, לבחון את הדברים ולתת להם ביטוי בהחלטה מתאימה, סתם הנאשם ולא פירש, ולא יכל לתת שמות או פרטים כלשהם, שיכלו לסייע לבית המשפט, לבחון את העניין.

ההתרשמות של בית המשפט הייתה, כי עדותו של הנאשם, הייתה עדות שאין בה שמץ אמת, גם בנקודה זו. מכל מקום, אין בדברים שנטענו ביחס לרוברט, כדי להקים נגדו את יסודות העבידה של הדחה בעדות, או שיבוש הליכי חקירה, נוכח התשתית הראייתית שהייתה בפני מח"ש (ראה פירוט לעיל).

אשר להעדפת עדותו של רוברט במח"ש, על פני עדותו בבית המשפט, בתי המשפט מקבלים תדיר, הודעות שמסרו עדים בחקירה, על פני עדותם בבית המשפט, מקום שמתמלאים התנאים הקבועים לכך, על פי פקודת הראיות, והמקרה הנוכחי, אינו שונה.

ניכר היה מהחקירה הנסערת שעבר רוברט במשטרה, כי הוא מוסר דברים אותנטיים, אמיתיים, הוא פתח את החקירה בזעם רב על שלטונות מח"ש, ולאחר מכן, נאות למסור את כל הפרטים הנוגעים לדבר, תוך שהוא אף מוותר על זכותו להיוועץ בעורך דין, מאחר שלא חש שהוא עשה דבר שהוא לא טבעי ולא הגיוני, כך לתפיסתו.

הוא הסביר בכנות מרשימה את הסבל שסבל אחיו, וכיצד הוא פעל בכל דרך אפשרית, על מנת לשכנע את מי שרק ישמע אותו, להביא את השוטר (הנאשם) להכיר בעוול שהוא עשה לאחיו, ולומר את האמת. הוא חזר על הדברים הללו, פעם אחר פעם, במהלך עדותו, וניכר היה כי הוא מבקש במעשיו אלה, להביא לחקר האמת.

אין כמובן בדברים הללו, כדי להצדיק את רצונו של רוברט, להשפיע על הנאשם, ואם היה בית המשפט מתרשם שהרצון האמור, הפך ממחשבה למציאות, עד כדי קיומה של תשתית ממשית לביצועה של עבירה, לא היה מהסס בית המשפט, לציין זאת בהחלטה זו, ולהמליץ למדינה לחקור זאת, ולגבש את מסקנותיה בהתאם. אך, גם אז, לא היה הדבר פוטר את הנאשם מאחריות פלילית למעשיו. שכן, גם התרופה הקבועה בהגנה זו, לא מובילה מניה וביה לביטול האישום, אלא לסעד מתון אותו בית המשפט מצווה לבחון (הלכת **בורביץ**). כך או כך, החומר שבפני בית המשפט, אינו מאפשר גיבושה של מסקנה זו. ההיפך מכך.

כפי שפורט בהרחבה לעיל, ניכר היה, כי כל היוזמה לפנייה אל רוברט, ויוזמת המפגשים, עריכת התצהיר, כל כולם תולדה של החטא הקודם של הנאשם, קרי, דוח הפעולה הכוזב שמילא, ביחס לתקיפה שלא הייתה ולא נבראה.

זאת ועוד, לא מן הנמנע לציין, כי יש גם פגם של חוסר תום לב ותמיהה רבתי, למשמע טענת הגנה מן הצדק, מפיו של מי שהיה שוטר במשטרת ישראל, ולפי חומר הראיות, יזם וניסה לשבש את החקירה, ואת ההליך המשפטי **התלוי ועומד נגדו**, באותה עת, תוך ניסיון להחתים את המתלונן על תצהיר ולהדיח אותו מעדות, כל זאת כאשר הליך משפטי תלוי ועומד כנגד הנאשם (שוטר לשעבר). בנסיבות כאלה, לא זו בלבד שההגנה מן הצדק, אינה פורשת תחולתה עליו, ואינה מתיישבת עם טענותיו, אלא, דווקא הצדק מחייב להדוף טענה זו מפיו של איש חוק, שבהתנהגותו זו, נפל פגם חמור בטוהר מידותיו כשוטר, והוא בבחינת מי שטובל ושרץ בידו.

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, ה' כסלו תש"פ, 03 דצמבר 2019, במעמד הצדדים